

Theresienstadt

En lille bunke snavs
et rum omgivet af beskidte mure
der ender ved pigtråden hvor alting ender

Tredive tusind levende sover stumt i natten
og når de vågner ser de omkring sig
den rindende strøm af deres eget blod

Engang var jeg barn
to år er det siden
da drømte jeg om at opleve andre verdener
nu er min barndom ovre
tidligt blev jeg voksen
for jeg har set flammernes purpurlue
hørt blodets grusomme tale
set kampen med fortvivlelsens mod
lært angsten at kende

Hvad er der blevet af den gode fe
i eventyret fra min barndoms dage?

Virkeligheden i dag er blot en drøm
det ved jeg
og når jeg falder i søvn
vender jeg hjem til rosenhaven i min barndoms land
hvor min mor sagte fortæller mig eventyr
og nænsomt tager sin dreng i sin favn
nynner en sang med ånde af rosens sidste duft
vuggende sit svage barn som hun holder allermost af

Det er tungt at være barn bundet til galgen
evigt på vagt i en ond verden for en hadefuld fjende

Så fjernt er min barndoms drømmeland
hvor jeg legede mellem grønne buske og træer
så fjern er du verden, engang så smuk
da foragten ramte mig med et slag
så fjernt står mit hjem mellem havens duftende bede
uendelig fjernt huset hvor nu fremmede bor
jeg har mistet havens blomsterpragt
hvor jeg blev født
hvor jeg græd ud
og hvor mine tårer fandt trøst
ved moders bryst

Ved kertelys ligger jeg her på halmen
måske vil jeg en dag forstå
at jeg var en lille bitte skabning

En lille levende iblandt koret af de tredive tusind
der sover stumt i den dybe nat
og når de vågner og de ser omkring sig
vil de atter lukke øjnene
for ikke at se

Hanus Hachenburg
(1929 - 1944)